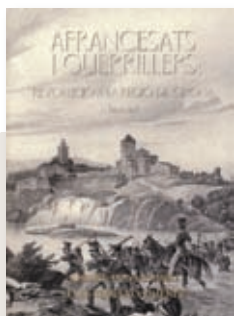

Cinc relats molt ben afinats

MANEL CASTAÑO

Un títol desorientador i una portada ridícula poden fer pensar al lector que es troba davant un altre exemple de l'activitat carronyera que es desencadena habitualment en aquest país tan bon punt mor un gran personatge. Però no es tracta d'això: Terenci Moix protagonitza només una de les cinc narracions que conté aquest llibre –la que va guanyar el premi Recull de Blanes–, i la seva figura està tractada amb un respecte i una agudesa extraordinaris. El punt de partida és el dia que van passar junts el narrador, que feia de periodista a Londres, i Moix, que hi estava de pas, amb motiu d'una entrevista circumstancial. De l'anècdota –les anades i vingudes de tots dos per la gran ciutat, amb l'aparició de Guillermo Cabrera Infante com a secundari de luxe– a la categoria: el relat es converteix en una petita biografia que s'arrisca a interpretar els punts clau de

ALBERT PONS I LLUÍS SERRANO

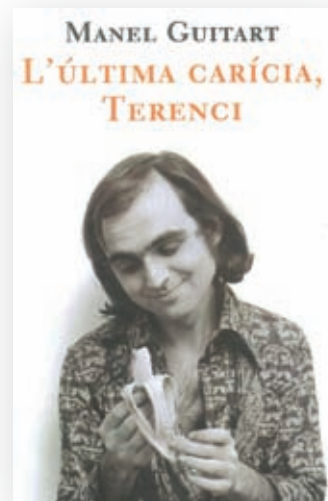
**Afrancesats i guerrillers:
revolució a la regió
de Girona (1808-1814)**

Col·lecció Francesc Eximenis, 12.
Diputació de Girona.
Girona, 2010. 246 pàgines.

El fenomen dels afrancesats es pot explicar per la ideologia, el pragmatisme o la contingència. Eren temps on els conceptes de pàtria o nació començaven a canviar de sentit.

l'existència de l'autor d'*Onades sobre una roca deserta*. Podem dubtar si les impressions de l'entrevistador recollides durant unes hores, més algunes dades de domini públic, són suficients per posar el focus principal d'atenció en la figura de la mare i per permetre-li afirmar amb tanta contundència, per exemple: «ella et va ofegar, Terenci, no el tabac», o «eres amoral perquè ella et sostenia». Però d'això que se n'ocupin els biògrafs de veritat –en tot cas Anna Maria Moix ja ha dit que «el relat aconsegueix captar l'essència del personatge»–; el que ens importa és que literàriament funciona i que el personatge Terenci és una construcció impecable.

També a la frontera entre realitat i ficció, el segon relat, *Vida i mort de la Teresineta*, fa la dissecció d'una figura entranyable, la d'una dona sola que ha estat artista de jove, locutora de gran, i plena de sentiments mal administrats, sobrevivint en un Camprodon on tothom es coneix. *Una vida sense fills* incideix en les interrelacions entre un grup de professors d'institut colpits pel sobtat anunci d'una malaltia que un d'ells ha contret. *El monyó delator* està protagonitzat per un singular membre de l'alta burgesia barcelonina, homosexual, enfrontat amb la seva família, poeta a falta d'altra ocupació i amb problemes mentals. I *El cor brutal* descriu moments d'una teràpia de grup on han confluït uns quants desorientats. Totes les històries són vistes a través de la mirada del narrador, i, sobretot en les tres últimes, els personatges principals es repeteixen i les trames s'encavalquen. Tots tenen en comú la inseguretats davant un món les normes del qual no acaben d'entendre o d'acceptar, cosa que els fa molt vulnerables sentimentalment, sobretot amb la pròpia família. Un altre aspecte que es repeteix és l'homosexualitat de molts d'ells, font de conflicte i desajustament, a vegades contemplada

MANEL GUITART

L'última carícia, Terenci

L'Albí / Narrativa, 32.

Ed. Proa.

Barcelona, 2010.

256 pàgines.

amb una dosi d'idealització excessiva: sembla que els heterosexuales són desgraciats per culpa seva, mentre que els homosexuals ho són per culpa dels altres, que no els accepten.

El grapat de gent que Manel Guitart (Camprodon, 1964) ha començat a descriure en aquest primer recull sembla destinat a créixer i desenvolupar-se; en tot cas, la seva obra segur que ho farà. La prosa d'aquests cinc relats és de les que ja no se'n troben; l'autor no és dels qui mantenen una relació hostil amb el seu instrument de treball, sinó que està disposat a tardar el temps que faci falta per trobar el to just, a repetir tres vegades la mateixa idea fins a exhaurir-ne els matisos, a triar i ordenar tots els trets rellevants per retratar els seus personatges fins a fer-nos-els entenedors. Per això llavors el resultat és esplèndid.